

KATIE MARSH

KAKO NE UBITI  
BIVŠEG

S engleskoga prevela  
Iva Matovinović Klarić



KONCEPT  
IZDAVAŠTVO



Za Isabellu Broom, hvala ti za ubitačne poruke  
i još mnogo toga.



Nebrojeno je već puta Clio zamišljala kako ubija svog muža, ali nikada ovako. Mozak kao da se branio od onoga što slijedi – izbjegavajući slike krvavih rana koje neizbježno prate pucanj iz pištolja ili vrisak koji odjekuje dok mu tijelo, trzajući se, pada s litice. Uostalom, nikada to nije mislila ozbiljno. Svi su to znali. Bila je to samo Clio koja olakšava dušu i žali se na Garyja kao i inače. Ljudima je to bilo zabavno – prošloga je petka njezina pikado momčad čak i prekrila metu njegovom slikom. Clio je zauzvrat osvojila gomilu bodova i dovela svoju ekipu Raging Bullseye do prve pobjede nad Dart Vaderima unazad više od godine dana. Nevjerojatno je što malo motivacije može učiniti.

No, Clio ga nikada nije uistinu poželjela ubiti. Željela je samo pravdu: da joj vrati njezinu kuću; da pola tvrtke koju su zajedno osnovali ponovno bude njezino; da joj isplati svaki novčić koji je oteo. Ali nikada ovo. Čak ni Gary nije zaslužio ovakav kraj. Prisilila se da ga pogleda, tako mirnog na vjetru

koji je luđački puhao oko kamp-kućice, koja je stajala na vrhu litice i koju je bila prisiljena zvati domom. Ležao je ondje lica okrenutog u stranu, s rukama ispruženim preko najdonje stube, dok se plastična stolarija tresla na vjetru. Na slabšem svjetlu noćne lampe iznad trošnih vrata mogla je razaznati prosijedu kosu, snažan vrat koji izvire iz karirane košulje, široka ramena ispod kožne jakne u kojoj je, potpuno krivo, mislio da sličići pilotima iz *Top Guna*. Gusta je krv stvorila jezivu aureolu, ostavljajući za sobom crvenu mrlju na smeđoj stubi.

Clio je znala što joj je činiti. Kada je u ranim dvadesetima honorarno glumila, odigrala je ulogu djevojke koja tijekom jogginga nailazi na tijelo u jednoj od epizoda serijala *Casualty*. Sada je ponavljala pokrete koje je tada izvela ispred kamere, tjerajući svoje tromе udove da se pomaknu. Kleknula je, zanemarujući kvrcanje koljena, ispružila promrznute prste i odmaknula njegov zlatni lanac kako bi mu opipala puls.

Osjetila je nadu usprkos svim dokazima koji su ležali ispred nje. "Gary?" Pronašla je mjesto gdje se trebao osjetiti puls. Ništa. Nema ritma. Nema života.

Nema ga više.

Ne želeći vjerovati pritiskala je sve jače dok joj se zglob nije spojio s njegovom bradom, gurajući je u stranu. Glava mu se potpuno prislonila na stubu, a lice se odmaknulo od njezinog. Naglo je uzdahnula primijetivši skorenu krv na stražnjoj strani lubanje i smrskanu kost kako viri uz bijele komadiće kosti vidljive na tamnom drvu.

Još je jednom pogledala, provjeravajući i moleći se, sve u nadi kako je ovo još jedan od tjeskobnih snova iz kakvih se užasnuta i uzavrela budila u suludo rano vrijeme, glasno psujući. Ali njegova hladna koža govorila joj je da ne sanja. Bilo je 5:30 ujutro, na dan njezinog četrdeset i petog rođendana, i muž kojeg je toliko mrzila ležao je mrtav na njezinom

pragu. Što je najgore, ovo nije bio nesretni slučaj. Netko ga je ubio. Netko ga je dokrajčio i ostavio ovdje.

Šok je polako nadirao i Clio je osjetila mučninu u želucu. Odmaknula se od tijela i naslonila se na kamp-kućicu dok su joj misli divljale. Nije ovo očekivala kada je doteturala ovamo. Na trenutak se zapitala je li moguće da ga je ona ubila. Možda su Amberine ubitačne margarite bile kap koja je prelila čašu — kokteli koje miješa netko tko istovremeno pleše *Macarenu* ne dolaze bez rizika.

Clio je oblizala slane usne i pokušala se prisjetiti. Znala je da je izašla iz kućice dok je Jeanie, misleći da pjeva, vrištala *Wuthering Heights*, podjednako gonjena potrebom za svježim zrakom, kao i željom da se spasi od beznadnog pokušaja pjevanja svoje prijateljice. Krenula je prema plaži, želeći osjetiti prskanje mora na užarenom licu i nadajući se da će se domoći valova prije nego li nestane u plamenu. I tu joj je mozak stao baš kako je to u posljednje vrijeme postalo uobičajeno. Na mjestu gdje su trebala biti sjećanja, sada je bila crna rupa.

Jedino što je sa sigurnošću znala jest da je očito stigla do odredišta jer se prije pola sata probudila lica uronjenog u pijesak, s praznom vrećicom grickalica pored sebe. Ustvari se radilo o čudu. Usprkos jakom vjetru, mraku i novim rekordima u postignutoj razini alkohola u krvi, nekako je prošla uskim puteljkom koji je vijugao uz rub litice, uspješno izbjegavajući Mrtvačev pad, kojem je pripadalo neslavno priznanje za najbolje mjesto s kojeg se može počinuti samoubojstvo na čitavoj južnoj obali Engleske.

To da je sve to preživjela i našla se ovdje, bilo je izvan svake pameti. Ovdje, pored mrtvog tijela svojeg supruga. Clio je mislila da će iščašenje diska, koje je nastalo pri pokušaju da zakopča grudnjak, ući u anale kao najgori rođendanski poklon ikada, ali činilo se da život uvijek sprema nove izazove.

Zadrhtala je, postajući svjesna kako pidžama s likom iz slikovnice nije prikladna odjeća za pronalazak mrtvoga tijela

u hladno jutro u veljači. Sve su njezine prijateljice u kućici nosile istu pidžamu. Bila je to rođendanska tradicija, baš kao i karaoke ili grickalice od sira u jarkim bojama od kojih su im sjajili vrhovi prstiju. Poželjela je da može putovati kroz vrijeme, ostati u kućici i biti obična slavljénica koja sluša neopisivo strašnu izvedbu pjesme legendarne Kate Bush. Još nedavno je bila ostavljena žena koja, radeći povremene poslove, pokušava iznova stati na noge. Sada je moguće da je ubojica koji stoji nad tijelom čovjeka koji joj je sve oteo. Policiji će trebati otprilike deset sekundi da joj stave lisičine i strpaju u zatvor.

Je li moguće da je to učinila? Usprkos magli u glavi, bila je sigurna da bi se sjećala. Provjerila je svoje ruke, ali nije pronašla nikakve tragove, ni modrice, ni krv. Pogledala je uokolo, ali nije vidjela oružje. No, željela je biti sigurna — imati pripremljenu priču za neizbježno policijsko ispitivanje u nekoj sobi iz pakla, u kojoj je rasvjeta takva da će izgledati kao da pripada u starački dom. Uronila je glavu u dlanove, osluškujući lom valova u daljini, kopajući po sjećanju u nadi da će naići na znak, prisjetiti se trenutka — djelića nečega što će je spasiti optužbe.

Mozak joj je bio prazan baš kao i račun u banci. Možda da odmah nabavi majicu s natpisom PRVOOSUMNJIČENA. Za policiju će to biti tako jednostavna stvar: ogorčena žena pronalazi mrtvo tijelo svog supruga i ne može se sjetiti gdje je bila kada je on ubijen. Ne gine joj robija.

Clio je mogla čuti ulazna vrata zatvora kako se glasno zatvaraju. Borila se da udahne, ali mučnina je nadirala. Ustala je i povratila, izbacivši veći dio sinoćnjih margarita uz pokoji komadić narcisa, koje je Jeanie donijela da 'napravi ugođaj'. Čak i kada više ništa nije izlazilo iz nje, ostala je sagnuta, pridržavajući koljena rukama. Nešto se čudno događalo. U svim tim noćima koje je provela mrzeći ga i pljujući ga, nikada se nije zapitala kako bi se uistinu osjećala da Gary umre. Kako



bi joj se oči mogle napuniti suzama. Kako bi joj se u sjećanje vraćala samo dobra vremena, a loša bi samo nestajala.

Na tren je zadrhtala, spremna da se rasplače. A onda je začula pucketanje koje je vjerojatno pratilo nečije korake na šljunčanoj stazi koja je prolazila sredinom parkirališta. Zurila je u mrak dok joj se vrat ježio. Nikoga nije mogla vidjeti, ali to i nije bilo čudno s obzirom na to da je zaboravila staviti naočale. Jučer je u tuš-kabini pogreškom uzela bočicu pilinga umjesto šampona i umalo ostala bez skalpa.

Puls joj je ubrzao. Morala je nešto učiniti prije nego li netko ugleda tijelo. Iako se nalazila na udaljenom dijelu kam-pa, skrivena iza spremišta za smeće, netko je mogao svaki čas naići. S ovom ekipom se nikada nije znalo. Prošloga je tjedna žena iz kućice broj devet u šest ujutro počela prekopavati po reciklaži, navodno u potrazi za svojom putovnicom. Clio, dakle, nije mogla samo stajati — morala je brzo nešto učiniti, prije nego li je netko pronađe pored tijela i pozove policiju. Nikada ne bi izašla iz zatvora. Prije bi tamo umrla, naričući bezuba. *‘Moja mama, ubojica’*, govorila bi njezina kći Nina, tinejdžerka koja bi prodavala svoje tijelo kako bi namirila ovisnost o drogama. *‘Nikada nisam imala ni šansu.’*

Naravno da je Clio znala da bi se trebala vratiti u kućicu, uzeti telefon i nazvati 112, ali bavila se drugom idejom — onom koja će joj dati vremena da se prisjeti što je radila proteklih nekoliko sati. Vremena da dokaže — sebi i svijetu — da nije ubila Garyja Goodea.

Jer to je bio problem. Gary je ležao mrtav na *njezinom* pragu. S obzirom na to da je *nestala u akciji* kada se tijelo pojavilo, i uzimajući u obzir sve što se između njih dvoje dogodilo, tko bi joj, pobogu, povjerovao da nije kriva?

Kiša je izabrala baš ovaj trenutak da počne lijevati. Savršeno.

Clio je ustala. *“Sretan mi prokleti rođendan, ha, Gary?”*

Na trenutak je zateturala od naleta krvi u mozak. Imala je plan, ali uz najbolju volju pomučit će se da ga provede. Koliko joj je god bilo mrsko uvlačiti prijateljice u sve ovo, trebala joj je podrška. Trebale su joj partnerice koje znaju što rade. Trebao joj je James Bond, Luther i čitava grupa Osvetnika.

Umjesto toga, na raspolaganju je imala dvije pijane četrdesetogodišnjakinje koje su hrkale na podu njezinog dnevnog boravka. Imala je Amber i Jeanie.

To će morati biti dovoljno.

Prekoračivši mrtvo tijelo svog muža na vlastitom pragu, ušla je u kućicu s namjerom da probudi prijateljice.

**8:30 sati: Devetnaest sati prije smrti**

**N**a dan kada će umrijeti, Gary Goode probudio se još zadovoljniji samim sobom nego inače. Pričekao je trenutak prije nego li će otvoriti oči, uživajući u dodiru svilene posteljine na koži i mirisu ljiljana u veličanstvenoj vazi, koja je stajala u sredini kamenog kamina s njegove lijeve strane. Daleko je u životu dogurao. Dočekao se na noge, baš kao i svaki put prije toga, i sada je ležao u krevetu s baldahinom u ladanjskom hotelu koji je bio toliko luksuzan da je zaslužio pojaviti se u vlastitom reality dokumentarnom filmu. Oduvijek je znao da svijet samo čeka da ga on osvoji. Kakav mu je još dokaz trebao?

Istegnuo se, žaleći što se ne može javno hvaliti mjestom na kojem se upravo nalazio. Morao je to tajiti pa je umjesto toga zadovoljno gledao u ženu koja je ležala pored njega i njezinu

gustu kosu boje meda. Cherie je sa svojih metar i sedamdeset pet centimetara visine, oblinama, dugim nogama i osunčanom kožom bila ostvarenje muških snova. Već na njihovom prvom sastanku prije šest mjeseci, znao je da je mora imati. Bez obzira na to što je njezin suprug, Marshall Fernandez, bio njegov daleko najbogatiji klijent. Bez obzira na to što je tada živio s ljubavnicom, Denise, i što je još uvijek bio u braku s Clio, koja se ispostavila njegovom najvećom životnom pogreškom jer se nije slagala sa savršeno razumnim uvjetima razvoda braka. On je bio Gary Goode. Cherie će uskoro biti njegova.

Kao i uvijek, bio je u pravu. Jedna od mnogih prednosti rada s bogatim klijentima bila je količina vremena koje su trošili na ispijanje šampanjca u prvom razredu aviona. Uskoro je Marshall odletio na poslovne sastanke preko oceana, ostavljajući Garyja da posjećuje Cherie i pokazuje joj nove ideje za preuređenje njihova doma. Nije mu trebalo ni sat vremena da u potpunosti iskoristi suprugovo izbijanje i povali mu ženu na skupom kuhinjskom stolu.

Naravno, Cherie se vraćala po još. Sve su se vraćale. A Gary im je sa zadovoljstvom ugađao. Sada je prstom prelazio preko njezinog obraza, gledajući zidni sat ukrašen zlatnim bršljanom i kerubinima. Još trideset minuta do prvog poslovnog sastanka danas. Sasvim dovoljno vremena. Bio bi grijeh propustiti priliku. Štoviše, bio bi to zločin.

Cherie nije otvarala oči pa je pokušao ponovno, prelazeći rukom preko struka dok nije dodirnuo bedro. Nagnuo se i poljubio je.

To joj je privuklo pažnju.

“Jutro, ti.” Taj sneni osmijeh. Široka usta i ružičasti jezik koji viri između biserno bijelih zuba.

“Jutro, *Chérie*.” Izgovorio je njezino ime s francuskim naglaskom. Volio je pokazati joj svoju kozmopolitsku stranu.

Gledala ga je nježnim zelenim očima. Bila je seksi čak i kada je zijevala.

Njegova je ruka još uvijek milovala njezino svilenkasto bedro. Svi oni losioni sa zlatnim čepovima u njezinoj Chanel toaletnoj torbici očito su imali smisla. Clio se nikada nije toliko trudila bez obzira na to koliko joj je puta nježno dao na znanje da se zapustila. Dok se Cherie izvijala prema njemu, pitao se koliko sve to uljepšavanje košta. Doduše, mogla si je to priuštiti — poznata kreatorica sportske odjeće, udana za čovjeka kojeg je voljela od djetinjstva, a koji je, igrom slučaja, iz ničega izgradio uspješan sportski brend, Printz. Njihova je vila vrijedila deset milijuna, a po imanju su još bile raštrkane i kuće za trenere, seoske kućice i štale. Kada je uspio dogovoriti prvi sastanak s Marshallom, Gary je znao da će mu taj posao biti ulaznica u svijet klijenata kakve je priželjkivao. Konačno je mogao biti ono za što je rođen. Dizajn guru za bogate sve dok — jednoga dana — i sam ne postane jedan od njih.

Clio je i dalje inzistirala da je ugovor potpisan njezinom zaslugom, da je njezina ideja bila ta koja je činila razliku, ali ona je ionako oduvijek podcjenjivala Garyja. Ustvari je Gary to planirao već godinama. Još dok je sjedio u svojoj majušnoj tinejdžerskoj sobi i buljio u odvratan plavo-bijeli prekrivač iz socijalnog dućana, znao je da će jednog dana biti na vrhu. Znao je da je pljesniva kuća, koju su njegovi roditelji tako ponosno zvali domom, samo lansirna rampa za čovjeka kakav je trebao postati. Nešto što treba skrivati. Nešto odakle treba pobjeći.

Istini za volju, trebalo mu je neko vrijeme da se snađe — ali to je bila pogreška njegovih roditelja. Uvijek su bili tako prokleta sretni — zadovoljni radničkim životom i ribom s krumpirićima, uz šalicu čaja, petkom. Voljeli su se uklapati u gomilu, biti normalni i raditi poslove za koje nikoga nije bilo briga. Otac je čistio ulice. Majka je bila frizerka u salonu u kojem nitko nikada nije čuo za napojnice. Kada su, unutar

šest mjeseci, preminuli, Gary ni suzu nije pustio. Uostalom, nije bio poput njih. Oni su pripadali njegovoj prošlosti.

Žene poput Cherie bile su njegova budućnost.

“Dušo?”

Vratio se u sadašnjost gdje su ga čekale svilene plahte, sunčeva svjetlost i žena koja je reklamirala vlastite kupaće kostime.

“Da?” Ruka mu je sada počivala na njoj, a prsti su se micali u pravilnom ritmu — davao je sve od sebe, rekli bi neki. Sinoć se ispostavilo da je podjednako vješta u ugađanju, a podijelila je i neke sočne tračeve s njim. Njezin nedostatak diskrecije pokazao se izuzetno korisnim tijekom proteklih nekoliko mjeseci — pričala mu je o nezadovoljnim prijateljima u potrazi za novim dizajnerima i pristupima, što mu je omogućilo da stekne prednost pred poslovnim suparnicima i otme im poslove pred nosom. Priznaje, radio je s gubitkom kako bi privukao nove klijente, ali to je isplativa strategija na duge pruge, iako je Clio vječno tvrdila suprotno.

“Gary.” Glas joj je bio tih, a tijelo se izvijalo. Znao je da će uskoro svršiti.

“Da?” Srednji ga je prst već pomalo bolio, ali podnosio je to kao pravo muško.

Za ovo bi trebale postojati nekakve sprave za vježbanje. Maleni utezi za bolju izdržljivost. Možda da se pozabavi tom idejom. Njegovo sljedeće carstvo. No kako bi ga nazvao? *Čarobni dodir*? Da, nešto u tom smislu. Čak ni sada, kada je zadovoljavao prekrasnu ženu, nije bio u stanju prestati misliti kao poduzetnik.

“Gary?”

“Da?” Da barem prestane govoriti. Sat je otkucavao. Vjerovalo je u ravnopravnost spolova, ali i muškarac zaslužuje svoj trenutak.

Poljubila ga je. “Mislim da bismo trebali ugraditi akvarij. Iza ploče za kuhanje? Ispod talijanskih pločica. Voljela bih promatrati ribice kako plivaju dok kuham.”

Gary je u sebi uzdahnuo. Sav taj trud, a ona bi o poslu. Odmaknuo je prst i okretao ga u zraku, pokušavajući se riješiti trnaca.

“Izvrсна ideja.” Ne baš. Ribe pored ploče za kuhanje? Uginule bi pri prvom friganju. Ali možda bi ih mogao smjestiti negdje drugdje. U glavi je prolazio kroz trenutačne nacрте i planove gradnje. Trenutačno je radio na pet projekata i svaki je podrazumijevao bogate klijente s beskonačnom listom želja. Jedan je čak uvezio mramornu radnu ploču iz Azije, gdje ju je blagoslovio Dalaj Lama, ili tako neko sranje.

Ponovno je bacio pogled na sat. Vrijeme je curilo i nije si mogao dopustiti da propusti ovaj sastanak. Novi dan, novi klijent s milijunima na računima — ovaj se put radilo o Marshallovu bratu, Johnnyju, koji je želio popriličnu nadogradnju i sveukupnu izmjenu unutarnjeg uređenja na svom novom imanju. Prvi su pregovori protekli u redu i Gary je imao svaki razlog vjerovati da je posao njegov. Trebalo mu je to — plan restrukturiranja koji je osmislio prošli tjedan neće biti izvediv bez Johnnyjeva pologa. Ali Gary je znao da on to može. Pred njegovom tvrtkom, Looking Goode, bila je svjetla budućnost. Što kažeš na to, Clio?

Njegova je partnerica uzdahnula i vrtjela pramen kose oko ružičasto nalakiranog nokta, za koji se nekako nadao da će do sada grebati njegova leđa. No, neke su stvari neizbježne. Prvo posao, a onda zabava. Čeka ga carstvo koje treba izgraditi.

“Sviđa ti se? Zнала sam da hoće.” Njezin je promukli glas bio kao stvoren za sexy telefon. Gary bi to najbolje trebao znati — naučio je to tijekom svih onih godina koje je proveo s Clio, koja se, vječno nešto zamjerajući, držala rasporeda *jednom tjedno*. Nije ni čudo da je zadovoljstvo potražio drugdje.

“Sviđa mi se.” Već će nešto smisliti. “Dodat ću to u nacрте čim se vratim u ured.” Pogledao ju je, ali je ona zamišljeno buljila u strop, razmišljajući valjda o ribicama koje plivaju u

krugovima. No, dobro. Ništa od ukusa — to je već odavno shvatio.

Gary je shvatio da neće dobiti ono čemu se nadao pa se protegnuo, spreman iskočiti iz kreveta. Pomoći će mu tuš i odlična turska kava. Gotovo pa savršen početak dana.

Ali tada su se pojavile. Ruke koje ga vuku nazad, žele ga, trebaju ga. Možda ipak jedan na brzaka. Zna se on prilagoditi, vješt je u snalaženju. Daj mu problem i on će ga ukloniti. Daj mu izazov i pronaći će rješenje. Ništa ne može zaustaviti Garyja Goodea.

Strastveno ju je poljubio. Ugledao je onaj pogled dok se odmicao. *Dođi i da i sada, sada, sada*, sve se to stopilo u jedno. Vrhovi prstiju na njegovoj koži. Bedra koja se razmiču kako bi mogao prići. Poljubio joj je vrat kao dio predigre, a uгода se povećavala dok je tiho stenjala.

Bio je toliko zaokupljen vlastitim užitkom da nije čuo šum zavjesa niti primijetio da ga snima kamera telefona. Nije primijetio ni nekoga kako, trenutak kasnije, nestaje iza teške svile prije nego li će napustiti sobu i spustiti se niz oluk u ružičnjak.

Gary Goode je bio previše zaokupljen vladanjem vlastitim svijetom da bi išta primijetio. Pod njim je prekrasna žena stenjala njegovo ime. Posao je cvjetao. Uspio se izvući iz dugova koji bi neke druge muškarce natjerali da dignu ruke od svega. Nastavio je putem prema slavi potpuno nesvjestan osobe koja se šuljala prema upaljenom automobilu, pregledavajući slike na telefonu i smiješeći se.

Gary Goode će danas umrijeti, previše zaposlen ulogom koju je igrao u filmu svog života da bi prepoznao jasne znakove.



Jeanie.”

Jeanie se okrenula u krevetu. Samo još nekoliko sati spavanja. Ili dana. To je sve što treba da ponovno postane ljudsko biće.

“Jeanie.” Glas je bio tih i napet — nimalo nalik vrištanjju njezinih blizanaca. Valjda je jednom sve u redu, što bi značilo da se može okrenuti i nastaviti spav...

“JEANIE. TREBAM TE.”

“Daštojebilokakomogupomoćištodaučinim?” Naglo se uspravila u sjedeći položaj, pitajući se zašto miluje blještavi mikrofon za karaoke. Kroz maglu se sjećala kako urla *Reach* i pleše kao Vanilla Ice, kako jede čips iz mikrovalne i ceri se tinejdžerskim frizurama u prastarom školskom godišnjaku.

I onda se dogodila...tekila? Jeanie je zastenjala. Nije ni čudo što se osjeća kao da je u paklu. Nekoć je mogla piti dok sve prijateljice ne bi ležale pod stolom, ali sada je bila žena koja spava ispod istog tog stola dok oko nje traje zabava.

Još sna. Ponovno je legla.

“JEANIE.”

Nečija ju je ruka tresla. Otvorila je oči i ugledala izraz na Clijinom licu. Odmah ju je uhvatila za ruku, zanemarujući mučninu u želucu i činjenicu da joj je glava molila za milost.

“Što je bilo?”

“Radi se o Garyju.” Nikada nije vidjela Clio ovako blije-du: ni kada se Gary spojio s Denise, atraktivnom novinarkom koja ih je oboje trebala intervjuirati za lokalne novine, ni kada je Clio shvatila da je Gary podigao još jednu hipoteku na njihovu kuću bez da joj je išta rekao, niti kada je Gary nagovorio odbor da je otpuste iz Looking Goode, tvrtke koja je osnovana s pomoću njezinog novca.

Jeanie je stisnula Clijine hladne prste. Njezina je prijateljica bila mokra kao miš, i tresla se.

“Zašto si tako promrzla?”

Clio je odmahivala glavom, a u plavim su očima blistale suze.

“No, krasno, što je bilo?”

Tišina. Loš znak. Clio je oduvijek imala nešto za reći. Bila je poznata po tome da govori istinu bez obzira na to je li svijet bio spreman da je čuje.

Jeanie je zagladila pramen Clijine tamnocrvene kose iza uha. Svijetli su vrhovi bili tamni od kiše. “OK”. Budila se. Otkako ima blizance u stanju je prijeći iz potpunog sna u histeriju unutar jedne minute. “Kako bi bilo da mi pokažeš što je ovaj put napravio?”

“Ja...” Clio se gubila.

Jeanie se uspravila pa nekako ustala, hvatajući Clijino rame dok se soba njihala. “Bože. Koliko smo sinoć popile?”

“Previše.”

“Istina.” Jeanie je prstima pritisnula sljepoočnice. “Vani je? To što je Gary učinio?”

“Da, ali...”

Jeanie je zastala. “Nije valjda dolje na plaži? Jer vjetar zvuči opako i nisam sigurna da sam u stanju...”

Clio je odmahнула glavom. “Ne. Na pragu je. Hoću reći, on je na ...”

“U redu, pogledat ću.” Jeanie je oteturala do vrata.

Clio ju je pokušala zaustaviti dok se njezino zlatno prstenje zabijalo u Jeaniene prste. “Ne. Bit će ti previše. Trebam...”

“U redu je.” Jeanie je bila sigurna da će se znati nositi s onime što je čeka.

Clio je bila sklona dramtiziranju — zaostatak iz dana kada je glumila manje uloge u TV sapunicama i glavne uloge u pantomimama po pubovima.

“Ali...”

“Samo mi pokaži, Clio.” Želudac joj je počeo ključati. Ugledala je prazne boce u sudoperu i poželjela povratiti. Stanje u leđima govorilo joj je da je sinoć puno plesala, a vrat ju je toliko bolio da je jedva mogla pognuti glavu.

Stala je. “Gdje je Amber?”

“Pojma nemam.” Clio je slegnula ramenima. “Možda je otišla.”

“Sumnjam.” Jeanie je rukom uhvatila kvaku. “Pjevala je *Wired for Sound* nakon što si ti izašla. Tu pjesmu pjeva samo kada je mrtva pijana. Možda je otišla u šetnju?” Otvorila je vrata, a vjetar ju je vratio unutra.

Ponovno je pokušala i ovaj put dospjela do najviše stube. Vidjela je samo tamu. “U što gledam?” Kiša je toliko jako padala da je jedva vidjela vrh vlastitog nosa.

Clio je stajala pored nje i prstom pokazivala prema dolje. “Tamo. Gle.”

“Što? Gdje?”

“Tamo dolje!”

Jeanie je pratila smjer uperenog prsta. Ukočeni vrat tjerao ju je da se izvije u struku kako bi vidjela što to leži na najdonjoj stubi. Odmah je požalila.

“O, moj bože.” Sada će joj stvarno pozliti. “To je...”

“Da.” Clio je skočila sa stuba i krenula hodati lijevo-desno, a Jeanie se u sebi ispričala narcisama i povratila. Činilo se da Clio ne primjećuje kišu koja je po njoj lijevala kao iz kabla.

Jeanie je obrisala usta. “To je Gary.”

“Da.”

Jeanie se stresla. “I on je...” Nije mogla vratiti pogled.

“Mrtav. Da.”

“O, moj bože.”

“Da.”

“Ali tko...?” Jeanie se pokušala ispraviti, ali u glavi joj se vrtjelo. Gary je bio tako miran. Tako prekriven krvlju. “Kako? Tko...?”

“Tko ga je ubio? Ne znam. Možda sam ja?” Clio se histerično smijala. “Nemam pojma. Ničega se ne sjećam.”

“Šššš. Nemoj to govoriti.” Jeanie je kliznula niz stubu, leđima okrenutih tijelu, pokušavajući postići makar privid kontrole. “Netko bi te mogao čuti.”

“Ali stvarno sam to mogla biti ja, Jeanie. Ne šalim se.”

Prepoznala je paniku u Clijinom glasu i poželjela ju je umiriti. Mora zanemariti vrat, zanemariti mamurluk. Mora joj pomoći. Jeanie se nekako uspravila pa položila ruku na Clijino rame. “Ti to nisi učinila, Clio.”

“Kako znaš? Ni *ja* to ne znam.” U očima joj se vidjela panika. “Ne mogu se sjetiti ni gdje sam bila, Jeanie. A on je baš ovdje. Tu gdje ja živim. Tako da možda...”

Jeanie ju je zagrlila. Jedino joj je to palo na pamet učiniti. Ako ćemo iskreno, i ona je trebala podršku. Nekoga da je zagrlji. Ljudski dodir. Normalnost.

Čim se odmaknula, Clio je krenula gristi usnicu baš kako je to uvijek činila, grickajući pohlepno kao vjeverica lješnjak. Jeanie je poznavala njezin govor tijela. Njih su tri — Clio, Amber i Jeanie — bile prijateljice još od školskih dana kada su zajedno provodile sate jer ih nitko od drugih učenika ne bi odabrao u svoje timove na satu tjelesnog. Pet godina stajanja na hladnoći kao da su nevidljive. Pet su se godina pretvarale da ih nije briga što drugi misle o njima i pronalazile vrline jedna u drugoj — trojac koji je nemoguće rastaviti.

Nakon što su školski dani završili, nekako su se sve tri ponovno vratile u Sunshine Sands, mjesto koje je držalo neslavni rekord po najvećem broju kišnih dana među svim priobalnim mjestima u Ujedinjenom Kraljevstvu. Nakon glasnih tinejdžerskih obećanja kako će se preseliti u Ameriku i živjeti glamurozne živote kakvima su svjedočile gledajući TV emisije na kanalu E4, nekako im to nije pošlo za rukom. Nisu se preselile u LA, nabasale na Leonarda DiCaprija i udale se za njega kako su namjeravale. *Njegov gubitak*, smijale bi se uz čips i šalicu čaja iz obližnjeg kafića na plaži, dok su iz dvadesetih prešle u tridesete, a iz tridesetih u desetljeće koje je bolje ne spominjati. *Mogao nas je imati, a sve što je dobio je niz supermodela i Oscara. Jadan Leo.*

“Jeanie, ozbiljna sam. Moguće je da sam ga ja ubila.”

Jeanie je spustila pogled na kašu od kosti i krvi. Nije puno toga znala, ali je znala da Clio nije ubojica. “Ne. Poznajem te, Clio. Nije moguće da si ti to učinila.”

Clio se prislonila uz nju. “Jesi li sigurna?”

“Da.” Jeanie je na trenutak promislila. “Hoću reći, bila si toliko pijana da si jedva pjevala, a kamoli da bi ovakvo

što učinila.” Pokazala je na tijelo pred njihovim nogama. “A znamo i kakva si. Spašavaš paukove i nosiš ih u prirodu. Recikliraš. Vodiš besplatni tečaj zumbе u mjesnoj zajednici. Ti nisi ubojica.”

“Ali bila sam vani kada se to dogodilo. Valjda sam izgubila svijest. Izgledat će kao da sam kriva.” Clio je sada nervozno koračala.

“Ne. Nazvat ćemo 112, doći će policija i razriješiti slučaj.” Posegnula je za telefonom i shvatila da ga nema.

“Ne.” Clio je odmahнула glavom dok joj se kiša u slapovima slijevala niz obraze. “Nemoj ih još zvati.”

“Zašto?”

“Jer...” Lice joj je bilo prepuno očaja. Jeanie se prisjetila zgrade kada se Clio sva uredila za večer diska u šestom razredu, samo da bi ugledala svoju simpatiju kako, već tijekom prve pjesme, gura ruku pod suknju nastavnice na zamjeni. “Jer moram sakriti tijelo.”

“Što?” Jeanie je prstima dodirnula vlastito uho. Sigurno je nešto krivo čula.

Clio je povikala. “Moram sakriti tijelo.”

Znači, dobro je čula prvi put. “Zašto?”

“Jer će me strpati u zatvor, Jeanie. Trebam vremena da dokažem da ga nisam ubila. A jučer sam...”

“Ne.” Jeanie je ovo morala zaustaviti. “Ne možemo ga sakriti, Clio. Prekršile bismo zakon.” Morala ju je nekako uvjeriti. “Vidi, razumijem da si u šoku, ali sakrivanje tijela bila bi čista ludost.”

Clio je, sva napeta, glasno disala. “Hajde da prijavimo policiji, Clio. Odmah.”

Clio je odmahнула glavom. “Ne mogu. Trebam još vremena.”

“Ne.” Jeanie je mrzila odbijati prijateljice — uvijek je ostajala na još jednom piću koje nije željela ili vozila kilometrima kako bi pogledale film za koji je znala da joj se neće svidjeti. Ali ovo je ipak previše.

“Clio, ne možemo. Upale bismo u sto različitih problema. A ja imam i blizance, tako da...”

“A ja imam Ninu!” Clio je teatralno zabacila glavom, baš kao onomad kada je kao studentica glumila *Éponine* u *Jadnicima*, pjevajući uporno dok se kartonska scenografija doslovno urušavala pod njom. “Baš zato, Jeanie! Nina me treba. Ne mogu je ostaviti. Ne nakon svega što joj je Gary učinio.”

Jeanie se trudila pohvatati konce. Koliko je njoj bilo poznato, Nina više nije održavala kontakt sa svojim očuhom, Garyjem. “Nini? Što joj je učinio?”

“Jučer sam saznala da je on...” Clio je odmahнула glavom. Povlačila je rukav kišom natopljenog rukava pidžame, pripremajući se za akciju. “Hoćeš li mi pomoći ili nećeš?”

Jeanie je pogledala u prijateljicu i osjetila kako je obuzima jak nalet ljubavi. Clio je možda bila hodajuća TV sapunica, ali je isto tako bila neustrašiva, odana i uvijek tu kada ju je Jeanie trebala. Clio je bila ta koja ju je odvela na zadnji zahvat umjetne oplodnje i jedina vjerovala da će baš taj put zahvat biti uspješan. Clio je bila ta koja je izgubila svu uštedevinu, kuću i izvor prihoda zahvaljujući — Jeanie se u sebi ispričala što misli loše o mrtvima — toj budali, Garyju. A sada bi mogla izgubiti i slobodu.

“Ja...”

“Sada ću ga maknuti.” Clio je stajala iznad tijela. “Hoćeš li mi pomoći ili ne?”

Jeanie je odugovlačila. “Što si naumila?”

“Ne znam. Nikada to nisam radila. Moj auto? Strpat ćemo ga unutra.”

Jeanie se namrštila. “Hoće li stati? Malo je prevelik za Fiat 500.” Osjetila je nalet adrenalina kakav je inače osjećala pri nenamjernom padu blizanaca niz stube. Ne može ona to.

“Morat će stati. Molim te, Jeanie?” Clijin je glas drhtao.

Strah u njezinim očima. To je presudilo. Jeanie je nikada prije nije vidjela uplašenu. Podignula je ruke u zrak. “OK. OK.”

Morala je pomoći. Clio i Amber bile su joj poput obitelji. Dijelile su mamurluke, rođendanske zabave, tinejdžerske nestaš-luke, valunge i suze zbog nesretnih ljubavi, arogantne šefove, opuštene grudi i sve šira bedra. Zajedno su jele, povraćale, putovale vlakom kroz Europu, dijelile svlačionice, krive odluke, tablete protiv bolova i zajedno klele dan nakon pijanstva. Njih su tri bile ekipa. Obitelj.

Gary Goode neće ponovno uništiti Clijin život. Ne dok se Jeanie nešto pita.

“Dobro. Ja ću uhvatiti...” Pogledala je u njegovu glavu pa zastala. “Uхватit ću ga za noge.” Oteturala je do Garyjevih nogu, pitajući se hoće li se onesvijestiti. Kiša joj je zalijepila kosu preko lica, što je vjerojatno bila najbolja stvar koja se mogla dogoditi.

“U redu.” Clio je zauzela poziciju iznad njegove smrskane glave. “Hvala ti.”

“Nema na čemu.” Jeanie ga je krenula uhvatiti za nožne zglobove, odjednom želeći da je sinoć više pila. Tresla se, a u glavi su joj se rojile stravične misli. Ali, pobogu, pa ona je rodila. Dvaput. I to u zaustavnoj traci. Nema toga što ona ne može.

U daljini se začula grmljavina. Baš prigodno.

Clio se sagnula. “Na moj znak. Jedan. Dva...”

“STANITE!”

Ukipile su se. Dobro su poznavale taj glas.

Čekale su pognutih glava, a Amber je izašla iz kućice i pridružila im se.